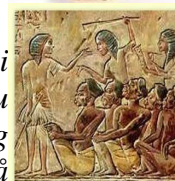

Hjælp til at holde høstgudstjeneste

Høstgudstjeneste i Martinskirken og Gratiakirken 28.09.2008 v. LGJ.

Salmer: 677, Måne og sol, Hvem skabte stjernene, 678, 276, 11.

5 Mosebog 26,1-11

Når du kommer ind i det land, Herren din Gud vil give dig i eje, og du tager det i besiddelse og bosætter dig i det, skal du tage noget af førstegrøden af al den frugt, du høster af jorden, i det land, Herren din Gud giver dig; du skal lægge det i en kurv, og gå hen med det til det sted, Herren din Gud udvælger til bolig for sit navn. Du skal gå ind til den præst, som er der til den tid, og sige til ham: »Jeg bekender i dag for Herren din Gud, at jeg er kommet ind i det land, som Herren lovede vore fædre at give os.« Så skal præsten tage kurven og stille den foran Herren din Guds alter. Da skal du erklære for Herren din Guds ansigt: »En omflakkende aramæer var min fader; med få folk drog han ned til Egypten, hvor han boede som fremmed, og dér blev han til et stort, mægtigt og talrigt folk. Men egypterne mishandlede og plagede os og pålagde os hårdt trællearbejde. Da råbte vi til Herren, vore fædres Gud, og Herren hørte vores røst og så vores lidelse, møje og undertrykkelse. Da førte Herren os ud af Egypten med stærk hånd og løftet arm, med store og frygtindgydende gerninger, med tegn og undere; han førte os til dette sted og gav os dette land, et land, der flyder med mælk og honning. Her kommer jeg nu med førstegrøden af frugten af den jord, som du, Herre, har givet mig.« Så skal du stille kurven for Herren din Guds ansigt. Du skal tilbede Herren din Gud og glæde dig sammen med levitterne og de fremmede, som bor hos dig, over alt det gode, som Herren din Gud har givet dig og din slægt.

Læg noget af høsten i en kurv og tag den med i kirke

Når vi holder høstfest står vi med hænderne fulde af et helt års arbejde. Hvor kommer det fra? Og hvad skal vi bruge det til? Hvordan skal vi takke, og hvordan skal vi holde høstgudstjeneste? Vi får et godt svar i Gamle Testamente: *Du skal tage noget af førstegrøden af al den frugt, du høster af jorden, i det land, Herren din Gud giver dig; du skal lægge det i en kurv, og gå hen med det til det sted, Herren din Gud udvælger til bolig for sit navn.*

Når Guds folk i Gamle Testamente høstede frugten af et helt års arbejde og slid i markerne, var det det rette tidspunkt at huske på, hvad Herren havde gjort for dem. De skulle bringe det første af høsten til templet. Og samtidig skulle de bekende, hvordan det var gået til, at de var blevet Guds folk, og hvad der var baggrunden for deres velsignelse. Deres frelseshistorie fortalte dem, hvem de var. Det skulle bevare dem i troen på Gud, så de ikke glemte Herren og blev opslugt af afgudsdyrkelse eller verdslighed.

For det er, hvad der ellers kan ske, når man bliver rig og står med velfærd og alle muligheder for at være sig selv nok. Farerne dengang var frugtbarheds-religionen i Kana'an. Ligesom meget moderne lykkeforståelse i dag gik frugtbarhedsreligionen dengang ud på, at man blev lykkelig ved at udfolde sig seksuelt. I afgudsdyrkelsen anså man seksualiteten til et middel til at komme i kontakt med det guddommelige, med Astarte og Baal, en kvindelig og en mandlig afgud.

Men der var også dengang fare for, at troende israelitter fortabte sig i velfærden og glemte Gud og kærligheden til dem, de havde fået ansvar for. Der er også stor fare for: at vores tro går under i verdsliggørelse. Derfor er opfordringen til Guds folk i Gamle Testamente også en vigtig opfordring til os, som er med i Guds folk ved troen på Jesus Kristus.

Tænk på, hvad der er sket i dit liv, og sig det højt!

Nu skulle Guds folk med høsten i hænderne erklære for Guds ansigt: *»Jeg bekender i dag for Herren din Gud, at jeg er kommet ind i det land, som Herren lovede vore fædre at give os.«*

Det sted, vi bor, vores lejlighed, værelse, det, vi kalder vort eget, er ingen tilfældighed. Det stammer ikke fra os selv eller fra skæbnen eller fra en moderne afgud. Det er fra Gud til dig, også selvom du har slidt hårdt for det.. Det er et vidnesbyrd om hans godhed i årets løb. Gud er vores far.

Det betyder meget, at vi sætter ord på denne virkelighed og hører os selv sige det og hører vore medkristne sige det. Derfor skal vi *bekende*, hvad vi erkender og tror. For sådan bundfælder erkendelsen sig og bliver en fast tro i hjertet. Vi kan f.eks. sige det med ordene: *Jeg tror på Gud Fader, den almægtige, himlens og jordens skaber*. Det gør jeg virkelig. Han har skabt mig. Han har skabt os. Maden på bordet er fra ham. Det er hans velsignelse.

Sig det for Guds ansigt! Kig på dem, du holder andagt med, og sig det! ”Denne mad er en gave fra dig, Herre!” ”Denne lejlighed og dette køkken har jeg fået af dig!” Bekend din tro i gudstjenesten overfor præsten! Kald Gud for din Skaber og fader, så det kan høres både af dig selv og af andre.

Guds folk i Gamle Testamente ville kun blive ved med at være Guds folk, hvis de huskede det her. Og på samme måde for os. Ellers mister vi troen og glider ind i afguderi og tomhed – og fortabelse!

Fortæl om baggrunden!

De skulle derpå overveje baggrund og sige: *”En omflakkende aramæer var min fader; med få folk drog han ned til Egypten, hvor han boede som fremmed, og dér blev han til et stort, mægtigt og talrigt folk.”*

Jakob, deres fader, var et omflakkende menneske. Alligevel blev de til et folk. Ret fantastisk. Menneskeligt talt var det ikke til at forklare, at en omflakkende aramæer blev fader til et helt folk.

Denne baggrund er også på mange måder vores som kristne. Vi er egentlig også fremmede her på jorden. Hvor længe skal vi være her? Hvor kommer vi fra, og hvor går vi hen? Hvem er vi? Hvis det går os godt, må det være en gave og et under fra Gud.

Vi kan her tænke på den del af vores tro, som handler om Jesus Kristus. Han var en omvandrende prædikant uden kone og børn. Alligevel samlede han disciple omkring sig. Og der kom flere og flere til. Han blev ringeagtet, hånet og korsfæstet. Og han blev dræbt. Men han opstod fra de døde. Og gennem disse begivenheder blev han verdens frelser og byggede sin menighed. Og han bygger stadig en menighed i dag. Når vi står med velfærd i hænderne, skal vi tænke på Jesus!

Frelsen fra mishandling og slaveri

Guds folk i Gamle Testamente – og vi i Nye Testamente – må heller aldrig glemme, at Gud har frelst os. Derfor skulle de fortsætte og sige sådan ved høstfesten: *”Men egypterne mishandlede og plagede os og pålagde os hårdt trællearbejde. Da råbte vi til Herren, vore fædres Gud, og Herren hørte vores røst og så vores lidelse, møje og undertrykkelse.”*

Når vi står med høsten i hænderne og har opnået velfærd, er vi tilbøjelige at se bort fra det vanskelige i livet, fra lidelse, smerter og alt det, som vi ellers til andre tider frygter for. Som kristne skal vi huske hele virkeligheden. For Guds folk i Gamle Testamente var mishandling og slaveri er en del af deres historie, som de ikke må glemme. Mishandling og plage, trællearbejde.

Det oplever mange mennesker rundt om på jorden, og vi får også vores del af det. Slid og slæb og arbejde, som vi ikke bryder os om. Næsten som et slaveri. Vi kan ikke undslippe det. Og når du står med livets goder og velfærd i hænderne, skal du huske på det, så du ikke glemmer Gud, og heller ikke glemmer mennesker, som i dag har det sådan. Og det vigtigste i forbindelse med mishandling og lidelse er nok, at vi ser Jesus midt i denne lidelse som den, der bærer vore synder og dør i vort sted.

Frelsen i Gamle Testaments tid beskrives sådan: *Da førte Herren os ud af Egypten med stærk hånd og løftet arm, med store og frygtindgydende gerninger, med tegn og undere.*

Gud har også gjort store ting for os. Han kom til os, blev menneske, og blev vores frelser gennem sit liv, lidelse, død og opstandelse. Fjenden er verdensomspændende, og slaveriet findes overalt: dødens magt, syndens slaveri og djævelens magt. Vi er ikke i sikkerhed, selv om vi står med rigdom i hænderne. Vi kan blive slaver af rigdommen og af vort usikre helbred. Derfor behøver vi Herren selv. Og derfor skal vi fejre høstgudstjeneste og bringe noget at høsten med hen foran korset hos Jesus, vores opstandne Frelser.

Tal om, hvor I er i dag!

Israelitterne skulle til sidst sige: *Han førte os til dette sted og gav os dette land, et land, der flyder med mælk og honning.*

Til sidst skal folket sige dette: Vi er her, fordi Gud har ført os herhen. Vi skal ikke dyrke afguderne eller mælken og honningen. Vi skal dyrke HERREN. Vi er i en kristen menighed. Vi hører sammen med andre i Guds folk i en kristen menighed. Vi skal tage os af hinanden og erkende, at vi er med i et folk og har ansvar for andre. Vi er lemmer på samme legeme. Vi skal tjene hinanden og bruge vores liv i familien til gavn for familien. Og i menigheden for menigheden. Og i samfundet for andre mennesker.

Glæd jer sammen!

Og for at denne menighed ikke skal have nok i sig selv, siger Gud til sidst: *Så skal du stille kurven for Herren din Guds ansigt. Du skal tilbede Herren din Gud og glæde dig **sammen med** levitterne og de fremmede, som bor hos dig, over alt det gode, som Herren din Gud har givet dig og din slægt.* Guds folk skulle glæde sig med levitterne og med de fremmede. De skulle ikke være sig selv nok, men dele alt godt med levitterne, der var præster templet og stod for gudstjenesten til gavn for alle i Guds folk. Og de skulle åbne sig for de fremmede i landet, dele med dem og glæde sig sammen med dem.

Det, vi høster gennem vores arbejde, skal også bruges til at sørge for, at gudstjeneste og menighedsarbejde kan trives, så vi kan høre Guds ord. Og vi skal dele alt godt med de fremmede i vort land. Vi må ikke have nok i os selv, vores familie og menighed.

Derfor glæder vi os i dag sammen med hinanden og har taget noget af vores overflod med. Vi vil dele det med et børnehjem i Moreira i Brasilien. Lad gaven være rigelig. Lad den være så stor som overhovedet mulig. Da vil glæden vokse både hos os selv og hos andre! Amen.